

زندگی نامه

صفر عبدالله

پروفسور استاد صفر عبدالله، دانشمند ایران شناس تاجیک، در ۳۰ ژانویه ۱۹۵۵ در روستایی در حوالی سمرقند به دنیا آمد و از کودکی در محیطی که مردم به زبان فارسی صحبت می کردند زندگی می کرد. وقتی خردسال بود، پدرش کلیات سعدی می خواند و از همان زمان با این کتاب آشنا شد. تقریباً هشت ساله بود که نزد شخصی به نام ملاعبدالرشید می رفت و بعضی کتاب های دینی را می خواند، دوران مدرسه را در شهر پنجکت در ۴۶ کیلومتری سمرقند طی کرد و در سال ۱۹۷۳ در دانشگاه دولتی تاجیکستان، دانشکده زبان و ادبیات فارسی و تاجیکی که به زبان فارسی تدریس می شد، در رشته ادبیات فارسی کلاسیک ادامه تحصیل داد.

ایشان دوره کارشناسی ارشد و دکتری خود را در شهر مسکو، انستیتوی ادبیات جهان وابسته به آکادمی علوم اتحاد جماهیر شوروی که به زبان روسی تدریس می شد، گذراند. در این انستیتو، هم به مطالعه ادبیات فارسی و هم تئوری ادبیات پرداخت و در مقطع دکتری از رساله خود با عنوان «سنن حماسه های ملی در شعر معاصر» که به تأثیر شاهنامه و شعر معاصر به زبان فارسی در فرارود (قرارود یا ماوراءالنهر) اشاره داشت، با راهنمایی پروفسور لامیتی و پروفسور یاسر پرگینسگی، ایران شناس بسیار معروف، دفاع کرد. سال ۱۹۸۴، بعد از دفاع، به پیشنهاد انستیتو، هشت سال در مسکو ماند و علاوه بر تدریس زبان و ادبیات فارسی، به ترجمه آثار ادبیات فارسی به زبان روسی نیز پرداخت. پس از آن به قزاقستان آمد و نهادی را به عنوان مرکز مطالعات ایران و آسیای مرکزی تأسیس کرد که در قزاقستان، در ۲۰ سال گذشته، ۲۵ - ۲۵ همایش بین المللی در زمینه ایران شناسی برگزار کرده است.

ایشان در آغاز در پژوهشگاه خاورشناسی در بخش ایران شناسی فعالیت داشت و طی حدود ۲۰ سال بعد هم زمان در دانشگاه های مختلف قزاقستان از جمله دانشگاه فارابی تدریس می کرد. صفر عبدالله در ۶۱ سالگی، فصلنامه ای با عنوان «ایران نامه» منتشر کرد. وی در حال حاضر در دانشگاه روابط بین الملل و زبان های جهان معروف به «ابولیکخان» در شهر آلماتی، زبان فارسی تدریس می کند و مدیر بخش ایران شناسی است.

